

Jezdkyně světla

Strašidelné příběhy
z Jorviku

Jezdkyně světla – Strašidelné příběhy z Jorviku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová

Jezdkyně světla – Strašidelné příběhy z Jorviku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jezdkyně světla

Strašidelné příběhy
z Jorviku

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

Copyright © 2020 Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB.

All rights reserved.

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement with Rights & Brands.

Translation © Štěpánka Fišerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7617-1

ISBN e-knihy 978-80-253-7619-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Všem, kteří kvetou ve stínu.

OBSAH

TAJEMNÁ ZPRÁVA 8

U TÁBORÁKU 13

PANENKA TĚTY AMAL 19

Vypráví Linda

HOVORY ZA SOUMRAKU 36

TIK TAK 39

Vypráví Anne

ČEKÁNÍ 58

TAJEMSTVÍ TŘEŠŇOVÉHO SADU 63

Vypráví Lisa

VÍC OTÁZEK NEŽ ODPOVĚDÍ 82

SHARINA MASKA 87

Vypráví Alex

NEZAPOMEŇ NA MĚ 107

LEGENDA O LEPIDLÁKOVI 117

Vypravěč: Neznámý

PODĚKOVÁNÍ 125

TAJEMNÁ ZPRÁVA

Alex ten dopis našla jako první. Když vylezla ze své vyhráté postele, bylo krátce po šesté ráno. Natáhla si přes pyžamo bundu a vydala se ven do chladného ranního vzduchu. Od klenuté střechy Jorvických stájí se odrážely ostré zlaté podzimní paprsky.

Ze stájí se neozývala ani hláska. Žádné ržání, žádné škrábání kopyt, žádní sotva probuzení koně, kteří se pomalu zvedají ze slámy. Na koně bylo ještě příliš brzy.

Alex odemkla dveře stájí a vdechla vůni sena, kůže a horkých koňských těl. Na vteřinu se zastavila v uličce. Připadalo jí, že spíš spí, než že by byla vzhůru. Potlačila zívnutí a promnula si oči. Pak zahvízdala na prsty.

Z Tin-Canova stání se ozvalo poplašené, hluboké odfrknutí. Pak se objevila rozcuchaná koňská hlava.

„Dobré ráno, kamaráde,“ řekla Alex a vlepila svému koni pusu na čenich. „Vyspal ses do růžova?“

Odpověděl jí jemným šťouchnutím hlavy.

Když otevřela dveře stání, okamžitě si toho všimla. Ve slámě ležela bílá obálka. *Alex Cloudmillová*. Nic víc se na ní nepsalo.

„Zvláštní,“ zamumlala si Alex pro sebe. Ale to už obálku otevírala, příliš zvědavá na to, aby byla opatrná. Dopis četla s pozdvihnutým obočím. Byla to krátká zpráva jen s pár řádky.

Tvé kamarádky jsou v nebezpečí. Jed' do piknikové oblasti ve Zlatavém údolí, abys zjistila víc. Nikomu o tom neříkej.

Alex se posadila na zem a zavrtěla hlavou. Přemýšlela, co by to tajemné varování mohlo znamenat. Pak si dopis přečetla ještě jednou. Na chvíli byla v pokušení sáhnout po telefonu a napsat ostatním – ale něco jí v tom zabránilo.

Nikomu o tom neříkej, opakovala si Linda ta slova, zatímco se dívala z okna a přemýšlela, kdo je mohl napsat. Měla před sebou čaj, který pomalu chladl, ale toho si ještě nevšimla. Plně se soustředila na dopis, jež držela v ruce.

Jako každý jiný den šla Linda ven sebrat noviny. Jenže toho rána našla i krémovou obálku, která byla adresována jí. Žádná známka, žádné razítko. Někdo musel přijít až ke schránce a osobně ho tam vložit.

Skutečně, jak často dostanete ručně psaný dopis? Linda si ani nedokázala vzpomenout, kdy to bylo naposledy. Možná v první třídě, když dostala pozvánku na narozeninovou oslavu spolužáka. Otevřela dopis a znovu si ho prohlédla. Byl napsaný stejným – trochu neosobním – krasopisem jako jméno na obálce. Nic na tom rukopisu jí nebylo

povědomé. I přesto se jí v žaludku usídlil nepříjemný pocit, který ji provázel po celý zbytek dne.

Lisa našla svůj dopis na tlustém štosu složenek, novin a letáků na kuchyňském stole. Musel tam ležet od včerejška, kdy její otec přinesl poštu dovnitř. Zvláštní, že mi ho nedal, pomyslela si, když obálku otevírala. Nakonec, dnes už se dopisy nedostávají každý den. Možná si ho jen nevšímá?

Několikrát si dopis přečetla a pak dlouho seděla u stolu.

Čím dál hlasitěji jí v hlavě začínala hrát zlověstná melodie. Zvažovala, že dopis vyhodí, ale nakonec ho složila a dala si ho do kapsy.

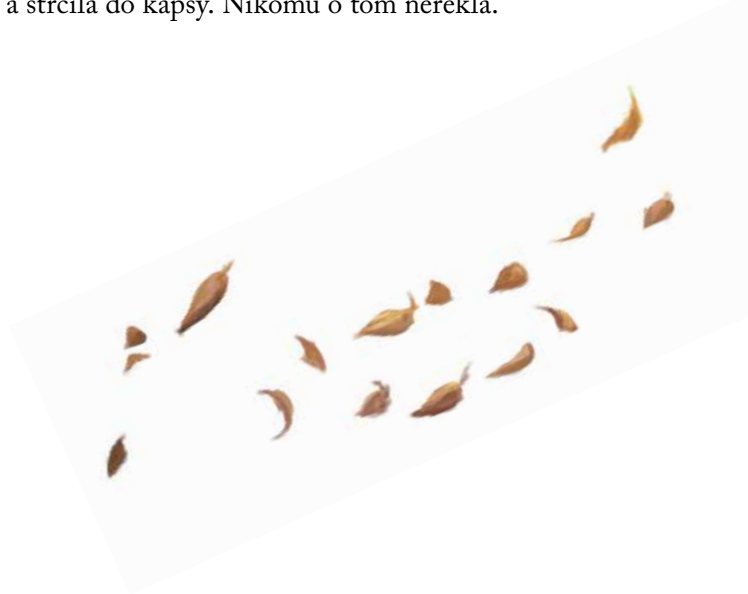
Listy venku zářily odstíny červené a žluté. Byl pátek a září se zrovna překlenulo v říjen. Celý den ve škole Lisa na dopis myslela, ale svým kamarádkám nic neřekla.

Když Anne uviděla dopis, nejdřív ji napadlo, že je to zapomenutý program ze včerejší soutěže v drezuře. List papíru byl přišpendlený na nástěnce hned vedle vstupu do arény. Zatřepotal se v průvanu, který s Concordem způsobili, když kolem něj proklusali.

Po několika kolečkách v klusu Anne zpomalila a nechala Concorda jít krokem. V ten moment si všimla svého jména, které bylo napsané rukopisem, jež nepoznávala.

Později, když byla ve stáji sama, si dopis přečetla. Pak ho složila a strčila do kapsy. Nikomu o tom neřekla.

U TÁBORÁKU

Zlatavé údolí bylo podivné, magické místo. Každý, kdo se zde ocitl, to ihned pocítil. Nehledě na to, v jakou roční dobu jste údolí navštívili, vždy v něm panoval podzim. Věčný, čarovný podzim. To byla jen jedna z mnoha věcí, které činily Jorvik tak výjimečným. A jakmile se stíny začaly natahovat směrem k hustým, opadavým lesům, bylo lepší nezůstávat zde o samotě...

Když zpomalila a rozhlížela se kolem, měla Linda zvláštní pocit. Všechno bylo krásné a poklidné. Ale z dálky za stromy, na Pahorku bubáků, se až k nebi rýsovaly děsivé obrysy zkroucených pařátů. Vzpomněla si na větu z dopisu: *tvé kamarádky jsou v nebezpečí...* Pod teplým svetrem jí po zádech přeběhl mráz. Pak si všimla táboráku a zjistila, že se dívá do povědomého páru očí.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se a po tváři se jí rozlil úsměv plný úlevy.

U ohně seděla Lisa a ohřívala si ruce nad praskajícími poleny. Vypadala stejně překvapeně jako Linda. Starshine stál o několik metrů dál a poklidně se pásl. Jeho sněhobílá